

sagt, at det er forfærdeligt, at de kommer væk. Det er bare nogle andre, der kommer til at stå for dem.

Hvad er det så, der er det forfærdelige ifølge de såkaldte eksperter? Der må vi jo bare erkende, at uanset hvilket parti vi tilhører, er det nok ikke alle ekspertråd, vi kan bruge hele vejen igennem. Når borgerne stadig væk har den indflydelse, der skal til i et nærdemokrati, mener vi, at den plan, der er lagt frem her, er det rigtige udgangspunkt.

Lad os høre, om hr. Torben Hansen har nogle konkrete ting, han gerne vil have ændret, og at vi skal se på. Så er vi villige til den diskussion.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der ikke flere korte bemærkninger til ordføreren. Vi går til den næste ordfører. Det er den konservative ordfører, hr. Christian Wedell-Neergaard.

Christian Wedell-Neergaard (KF):

Planlægningsområdet er et af de områder, hvor der sker de største ændringer som følge af strukturreformen. Her er der ikke bare tale om en flytning af opgaver til nye myndigheder, men om et helt nyt plansystem.

De gamle, kendte regionsplaner nedlægges, og kommunerne får en mere central rolle i planlægningen. Målet er, at planlægningen skal blive mere enkel og i højere grad baseres på inddragelse af borgere, virksomheder og interesseorganisationer.

Kommunerne får en central rolle i den fysiske planlægning. Kommunerne overtager hovedparten af de nuværende amters opgaver på planområdet. Det bliver kommuneplanerne, der fastlægger mål og retningslinjer for udvikling i byer så vel som i det åbne land. Det hænger godt sammen med, at mange af de 99 nye kommuner er en sammenlægning af land- og byområder.

Også VVM-opgaverne overføres til kommunerne, bortset fra meget store og komplicerede projekter. Også her er ønsket om lokalt engagement og ansvar fulgt. Kommunerne får sammen med borgerne selv stor indflydelse på, hvordan deres område skal udvikle sig. Processen kommer til at fungere direkte, og resultaterne bliver til at se i landskabet. For borgerne vil det være engagerende at deltage i høringsprocessen, idet den vedrører deres eget område. Amternes rolle som mellemed afskaffes, og planlægningen lægges så tæt på borgerne som muligt.

Kommuneplanerne bliver det bindende kompleks, der indeholder de begrænsninger i areal-anvendelse, som er resultatet af kommunernes egne beslutninger. Her kan borgerne informere sig om de holdninger og visioner, kommunalbestyrelsen har for deres område, og se, hvilke bindinger der er gældende for visse arealer. På den måde bliver det mere nærværende og enklere for borgerne.

Kl. 14.45

Det er klart, at kommuneplanerne ikke kan stå alene. Der skal selvfølgelig være sammenhæng i planlægningen. Argumentet om, at kommunerne i denne struktur i højere grad vil tilgodesegge egne behov, og at der bliver udlagt områder til boliger og erhverv til skade for naturen, bliver ikke sandt. Kommunerne har i dag en rummelighed i deres planlægning, så de næste mange års udvikling kan foregå inden for rammerne af de nuværende planer. Kommunerne har sikret sig arealer.

Fremover bliver der et incitament til, at planlægningen i højere grad kommer til at afspejle det faktiske behov, og kommunerne kommer til at føle et større ansvar for, at planerne udtrykker borgernes egentlige prioritering.

Regionerne skal så udarbejde de regionale udviklingsplaner, som vi har talt om i dag. Det er en helt ny plantype, der indeholder generelle og overordnede strategiske målsætninger for regionen. Udviklingsplanerne skal indeholde en samlet vision for regionens udvikling og vil på erhvervsområdet være baseret på den regionale erhvervsudviklingsstrategi, som skal udarbejdes af de regionale vækstfora. Også af den grund kan det være vanskeligt, at der bliver to vækstfora i visse af regionerne, og jeg håber, det bliver sådan, at der kun bliver ét vækstforum pr. region.

Staten får også en mere aktiv rolle for at sikre det overordnede planhensyn. Den skal kontrollere, at de overordnede interesser bliver respekteret, og den kan gøre indsigelser over for både kommuner og regioner. På den måde er der sikret en mere ensartet kvalitet i planlægningen, og særlige interesser vil blive beskyttet. Selv om det er en decentralisering af processen, er der fortsat en overvågning af, at kvaliteten lokalt er i orden. Kommunerne kan ikke bare frit gennemføre planlægninger og nye arealudlæg.

Den overordnede landsplanlægning og overordnede planlægning af natur og miljø ligger fortsat i staten. Der gælder en række overordnede interesser for beskyttelse af f.eks. vores ky-